

Prikaatin komentajien terveiset

Omalla kohdallani siirtyminen Pohjois-Karjalan prikaatin komentajan tehtävään toteutui melkoisella vauhdilla, kuten upseerien siirroissa yleensäkin tapahtuu. Puolustusvoimien apulaishenkilöstöpäällikkö soitti minulle 17. syyskuuta vuonna 2002 ja kysyi halukkuuttani prikaatin komentajan tehtävään. Vastasin tietenkin myöntävästi näin mieluisan tehtävän ollessa kyseessä, vaikka varoitusaika olikin lyhyt. Kahden päivän kuluttua tuli minulle jo tehtäväänmääräyskirjallisenä. Komentajan tehtävät olivat edessä jo kuuden viikon kuluttua. Olisihan minun pitänyt tietää uuden tehtävän olevan tulossa piakkoin, sillä olimme muuttaneet perheemme kanssa uuteen asuntoon vasta vajaa vuosi aikaisemmin. Jostakin kumman syystä upseerille on yleensä siirto tiedossa heti uuden asunnon hankkimisen jälkeen.

Siirto uuteen tehtävään ei kuitenkaan vaikuttanut tällä kertaa perheeni asumiseen, sillä päätin ryhtyä ”matkalaukkuupseeriksi” 430 km:n ja viiden tunnin automatkoille. ”Työmatkani” tein tosin vain viikonloppuisin. Tämä asia oli kuitenkin sen verran merkittävä, että matkat ja niihin käytetyt tunnit ovat jääneet itse työn ohella lähtemättömästi mieleen. Erityisen selvästi muistissa ovat jouluaatot, jolloin kiersin varuskunnan yhdessä sotilaskotisarten kanssa. Kävimme kaikissa miehitetyissä toimipisteissä kuten varuskuntasairaala - siellä nautimme

joulukahvit yhdessä henkilökunnan ja potilaiden kanssa - päävartio ja vartio-paikat, autotalli, paikallaolovuorossa ollut perusyksikkö ja lopuksi ruokala, jossa kokoonnuttiin jouluaterialle. Päivän ja sen ohjelman aikana tunnelma muuntui hyvin jouluisaksi ja rauhalliseksi. Rauhallinen oli myös sen jälkeinen yksinäinen kotimatka autolla. Viiden tunnin ajomatkan loppupuolella ei enää näkynyt montaakaan vastaan tulijaa – muutamaa kiireistä joulupukkia lukuunottamatta.

Tapahtumia taaksepäin muistellessa tulee mieleen monia työtehtäviin liittyneitä hetkiä: kymmenien erilaisten ihmisten tapaamiset niin työyhteisössä kuin ympäröineessä yhteiskunnassa, toiminnan ja erityisesti koulutustapahtumien seuranta omassa joukossa sekä tutustumiset Pohjois-Karjalaan ja sen ihmisiin. Kaiken tämän seurauksena minulle tuli vahva ja todellinen tuntemus vankasta isänmaallisuudesta, maanpuolustushengestä ja erityisesti yhteiskunnan voimakkaasta tuesta. Tiedän edeltäjäni ja seuraajieni tunteneen samalla tavalla. Uskonkin heidän kertovan tästä puolesta enemmänkin, joten kerron yhdestä, hie-man toisenlaisesta ja erityisestä tapahtumasta komentajaurallani.

Minulla on sotilasurani aikana ollut onni olla kahdenkin sotilassoittokunnan esimiehenä: ensin Rakuunasoittokunnan Lappeenrannassa ja sitten Karjalan sotilassoittokunnan Kontiorannassa. Minä ja nyt jo edesmennyt vaimoni saimme yhdessä mahdollisuuden osallistua Savon soittokunnan soittajilla vahvennetun Karjalan sotilassoittokunnan matkalle Ranskaan Saumurin sotilasmusiikkifestivaaleille kesäkuun lopulla vuonna 2003. Matkaseurueeseen kuuluivat myös puolustusvoimien silloinen ylikapellimestari, musiikkieverstilutnantti Harri Saksa sekä Väinö ja Riitta Broman. Kiitän myös heitä onnistuneesta matkasta. Pääsimme todistamaan paikan päällä suomalaisen sotilassoittokunnan hienoja ja erittäin ammattitaitoisia soitto- ja kuviomarssiesityksiä. Se sotilaallisen täsmällinen liike ja iskevä marssimusiikki, jota soittokuntamme esitti, oli Tattoon

ehdottomasti parasta antia siitä huolimatta, että tilaisuuksissa esiintyi puolisen tusinaa muuta sotilassoittokuntaa Euroopasta, muun muassa Sveitsistä, Valkovenäjältä ja isäntämaasta. Soittokunnallamme oli noiden kuuden päivän aikana esiintymisiä myös monissa muissa yleisötilaisuuksissa ja muun muassa kouluissa. Matka oli soittokunnalle kaikkea muuta kuin lomamatka ottaen vielä huomioon helteisen sään. Olen vieläkin ylpeä siitä, miten hienosti kapellimestari Juha Tiensuu ja soittajat selviytyivät rankasta urakastaan.

Pohjois-Karjalan prikaatin lakkauttaminen on ikävä tosiasia, jolle ei enää voi mitään. Olen varma siitä, että maanpuolustusväki ei ole jäänyt Pohjois-Karjalassa surkuttelemaan tilannetta, vaan pohdintaan ja toimenpiteisiin on ryhdytty yksissä tuumin ja tarmokkaasti. Muunlainen menettely ei kuulu sielläpäin tapoihin. Uskon, että menettelytavat löytyvät ja puolustusvoimien tuki säilyy tulevaisuudessakin jollakin tasolla ja tavalla. Uskon myös, että silloisten alaisteni hyvää ammattitaitoa ja tietämystä tarvitaan edelleen joko puolustusvoimissa tai muualla yhteiskunnassa, ja jokaiselle on löytynyt uusi paikka ja tehtävä. Pohjois-karjalaista maanpuolustushenkeä ei yhden joukko-osaston lakkautus pysty horjuttamaan.

Korπισotureiden hengessä!

Keijo Simola
Komentajana 2002-2004